

Günün O Belirsiz Vaktinde

EMİR ÇUBUKÇU

EMİR ÇUBUKÇU
GÜNÜN O
BELİRSİZ VAKTİNDE

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2017, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltilen: Aylin Samancı Elmasdağ, Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3490-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734908

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

EMİR ÇUBUKÇU
GÜNÜN O
BELİRSİZ VAKTİNDE

ÖYKÜ

♥can

EMİR ÇUBUKÇU, 1988'de İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi ve Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. 2012'de konservatuvardan iki arkadaşıyla birlikte Tiyatro D22'yi kurdu. Meslek hayatına bu kurumda oyuncu ve yönetmen olarak devam ediyor.

Reyhan Yıldırım ve Nalan Barbarosođlu'na.
Onlar olmasaydı bu öyküler olmazdı.

Babama, her şey için...

“Beni en çok suçtan arınmışlığım tedirgin ediyor.”

Hasan Ali Toptaş

“Ellerimle koparıp aldığım, sahip olduğum ışık.
Bir odada azıcık.”

Turgut Uyar

İçindekiler

Kelebekler	15
Gecenin Olağan Tortusu	25
Afetten Sonra	39
Haksızlık	49
Kaçış, Nereye?	61
Günün O Belirsiz Vaktinde	71
Konuşma	81
Kutlama	89
Monolog?	95
Can Küreyişi	99
Rumuz	105
Öykü Çalan	117
Yok Gelecek	131

KELEBEKLER

Bu öyküyü asla okuyamayacak olan dedeme.

Yağmur. Belenmiş toprak. Çipil çipil atıyor. Alaca bir hava. Söndü sönecek. İkisinin de göğsünde ihtiyar traktörler. Hırıltılar, yağmurun sessizliğinde. İki çift göz, fokurdayarak saniye saniye yumuşayan toprağa düşüyor.

“Burası mı?”

“Evet. Beğenmedin mi?”

“Üşür kızım burada. Baksana nasıl esiyor. Sapa da hem.”

Adamın sesi, rüzgârın yıkıcı iniltisine karışıp buharlaşıyor.

“Yok yok, iyidir burası.”

“Koca şehir!”

“Toprak mı kaldı şehirde Sema?”

Sorduğu anda geri almak istiyor soruyu. Nereden bilirsin Sema, yıllar var ki... ta o günden beri... yutkunuyor adam. Sema ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi oluyor. Korkuyor mu, sonra vazgeçip önüne bakıyor. Fakat öylece yok olup gitmiyor bu vazgeçiş. Kocaman bir bulut olup aralarında çoğalıyor, çoğalıyor. İyice çoğalıp genişledikten sonra bu iki ihtiyarı aşarak şehrin uzak köşelerine doğru

yola çıkıyor. Geçtiği her yerde bir anıyı, elli yıllık bir evliliğin bütün anılarını, sözcüklerini, sevinçlerini, hüznlerini, acılarını –o en büyük acıyı dahi– hatta sevişmelerini, artık tamamen dönüşmüş, başkalaşmış eski zaman sokaklarını, kendi elleriyle kurdukları, sıfırdan yarattıkları kırk beş yıllık dükkânlarını, o dükkânın içinde sararıp tozlanmış sahibini bekleyen bütün kitapları, en arka sol rafın tam ortasında yıllardır kımıldanmadan duran kurşun deliğini... hepsini, hepsini kendine katıp varlığını daha da çoğaltarak büyüyüp yayılıyor bu vazgeçiş. Kısa bir zamanda tüm şehri kat ettikten sonra yanına aldıklarını dönüş yolunda usul bir dikkatle aldığı yerlere bırakıp bu kelleşen yeşilliğin ortasında duran iki ihtiyarın arasında bitiriyor yolculuğunu. Yok olup gidiyor sonunda. İşte ancak o zaman konuşacak gücü bulabiliyor Sema.

“Didiklemesin köpekler gelip?”

“Didiklemez.”

Yetmiş yaş. Arayışın sızısı. Adam, handiyse panikle elindeki torbayı Sema'nın iskemlesine asıyor.

“Bir dakika dursun burada. Yoruldum taşımaktan.”

Cevap vermiyor Sema. İskemlesinin tekerleklerindeki suyu sıvazlıyor buruşuk, damarlı elleriyle. Alışık olmadığı, yıllar yılı sadece pencere kenarında gördüğü bu ıslaklıkla ne yapacağını bilemiyor. Adam, yükünden kurtulmuş olmanın hafifliğinde. Kendi etrafında titreğe. Dönüyor, dönüyor. Elini zorlukla uzatıp iskemlesine asılı torbaya dokunuyor Sema. Beyaz. Okşuyor. Yanına geliyor kocası, torbayı alıp uzaklaşıyor. Bir noktada durup ardına, karısına bakıyor. Sonra aralarına toprağa vuran suyun sesini sokarak, uzaklığı çoğaltıp biraz daha yürüyor. Duruyor sonra, açıyor torbayı. Sema sesleniyor var gücüyle:

“Belli olmaz ne yapacakları, didiklerler!”

“Bulandırma aklımı gözünü seveyim. Şuraya gömeceğim işte.”

Sema iskemlesinin tekerlerine asılıyor alışkanlıkla. İlerlemeye çalışıyor. İzin vermiyor toprak. Tekerlekler itildikçe yumuşamış toprağa saplanıyor.

“Kaldım burada.”

Kocasını zorlanarak, bata çıka yanına geliyor. Paçaları çamur, ıslak. Beyaz torba elinde.

“Ne oldu?”

“Saplandım buraya.”

“Ah Sema! Ne oldu? Ne istedin?”

“Burası olmaz. Çok uzak. Yalnız başıma gelemem ben buraya.”

“Zaten gelme... neyse Sema. Beraber geliriz.”

“Gelmezsin sen.”

Artıyor yağmur. Vuruyor toprağa, insana. Adam, tekerleklerle bakıyor. Nefes nefese. İhtiyar. Sırılsıklam. Beyaz seyrek saçları birbirinden ayrılıp, kopup sanki başının dört yanına dağılmış, yapışmış. Kaşlarının çıkıntısından sular damlıyor toprağa. Saklamakta zorlandığı bir bıkkınlıkla konuşuyor:

“Ali’ye söyleriz, getirir seni istediğin zaman.”

“Hah! Buldun adamını.”

“Ben neden gelmeyecekmişim zaten, gelirim.”

“Tuvalete götürmüyor beni Ali sen yokken. Yap altına kadın temizler diyor. Alacak da buraya getirecek.”

“Ben konuşurum, getirir.”

“Konuşma istemez.”

“On yedi sene ben baktım bu hayvana. Her şeyini, mamasını suyunu hep ben almadım mı? Neden gelmeyecekmişim?”

“Boş ver,” diyor Sema. “Tamam.”

“Ne zaman dedi sana onu?”

“Kim?”

“Ali. Sen yap altına kadın temizler diye ne zaman dedi?”

“Hatırlamıyorum yoktun sen. Dergiler gelecekti galiba dükkândaydın. Aman neyse. Ali getirmez yani beni.”

“Kokacak.”

“Ne?”

“Kokacak hayvan, gömmek lazım.”

“Çok ıslandık ama. Üşüteceğiz.”

“Evet. Hadi gömüp gidelim,” diyerek arkasını dönüyor adam. Biraz önce belirlediği mezar yerine doğru yürüyor. Kararıyor hava. Yağmur gri bir çölü ayaklarında biriktiriyor. Birden duruyor sonra. Tekrar. Dönüyor. Bütün o zorlanmasıyla, bacakları titreyerek sanki, ıslak, dermansız Sema'nın yanından geçip arabaya gidiyor, bagajı açıyor. Geri dönüyor sonra. Elinde bir şemsiye.

“Kafa bırakmadın insanda.”

Şemsiyeyi açıp iskemlenin kolçağındaki iki demirin arasına tutturuyor. Yağmurdan koruyor karısını, uzak bir gururla bir adım geri atarak şimdi şemsiyenin altında oturan yaşlı kadını izliyor bir süre, sonra ilerliyor. Karar verdiği yere geldiğinde duruyor. Beyaz torbayı yere koyuyor. Bomboş gözlerle bakıyor toprağa.

“Hay Allah kahretsin!” diye bağılıyor sonra. O koca sesin kendisinden nasıl çıktığına şaşkın, bu yorgunlukta. Yılgınlıkta hatta. Sema, uzakta, iskemlesinde kimıldanıyor. Huzursuz.

“Ne oldu?” diye sesleniyor kocasına.

“Neyle gömeceğiz?”

“Almadın mı yanına bir şey?”

Yağmur, uğultusunu artırıyor.

“Dur, duymuyorum.”

Koşar adım Sema'nın yanına geliyor. Dizleri iyice dermansız. Duyabilecek mesafeye geldiğinde, “Ne dedin?” diye soruyor karısına.

“Yanına bir şey almadın mı?”

“Unutmuşum.”

Canavarlar çıkıp gitti parmaklarımın ucundan. Anıları kaldı yalnızca. Benim yazamamam, anlatacak bir şey bulamamam kaldı. Yaşamımın son demi dediğim şu anlamsız zamanı anlamlandıramamam kaldı. Yıllar önce bittiğini fark etmeden bitirdiğim bir hikayenin, son olduğunu bilmeden koyduğum o noktanın titreyen ışığı kaldı sonra içimde.

Günün O Belirsiz Vaktinde, genç öykücü Emir Çubukçu'nun ilk kitabı. Ama daha baştan oturmuş bir anlatımı, öyküye yönelik sağlam bir bakışı var Çubukçu'nun. Anlatımındaki açıklığı, toplumsal sorunlara yönelik dikkatli ve eleştirel tutumu, onu yakıcı sorunlarla boğuşan son dönem gençliğimizin sözcülerinden biri kılıyor. Çubukçu'nun öyküleri, özellikle güncel sorunların önümüzdeki dönemde öyküye nasıl yansıtacağı konusunda fikir veriyor.

